

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 07.07.2005, sp. zn. 8 Tdo 806/2005, ECLI:CZ:NS:2005:8.TDO.806.2005.1

Číslo: 10/2006

Právní věta: Není porušením zákazu opakovaného postihu za tentýž skutek („ne bis in idem“) ve smyslu čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř., jestliže byl vůči povinné osobě, která neumožnila styk dítěte s oprávněnou osobou podle rozhodnutí soudu, uplatněn jednak výkon rozhodnutí uložením pokuty podle § 273 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu a jednak za stejné jednání i trestní postih za trestný čin maření výkonu rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 07.07.2005

Spisová značka: 8 Tdo 806/2005

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí, Ne bis in idem, Nepřípustnost trestního stíhání

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. j) předpisu č. 209/1992Sb.

§ 11 odst. 1 písm. j) tr. ř.

§ 171 odst. 3 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání nejvyšší státní zástupkyně, které podala v neprospěch obviněné D. B., zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 2. 2005, sp. zn. 9 To 560/2004 a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Plzni přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 4 T 50/2003, byla obviněná D. B. uznána vinnou trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák.; podle § 24 odst. 1 a § 26 odst. 1 tr. zák. bylo podmíněně upuštěno od potrestání a podle § 26 odst. 2 tr. zák. byla stanovena zkušební doba na 8 měsíců za současného stanovení dohledu.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obviněná dopustila trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák. tím, že v P. v místě svého bydliště ve dnech 9. 11. 2002, 21. 12. 2002, 28. 12. 2002, 4. 1. 2003 a 25. 1. 2003 neumožnila V. K. převzít si k realizaci styku jeho nezletilou dceru A. K., tak jak byl připraven a oprávněn na podkladě usnesení o

předběžném opatření Okresního soudu v Táboře ze dne 27. 5. 2002, sp. zn. 30 P 186/2001, vykonatelného dnem 29. 5. 2002, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 9. 7. 2002, sp. zn. 15 Co 288/2002, a to ačkoliv jí usnesením Okresního soudu v Táboře ze dne 11. 9. 2002, sp. zn. 30 P 186/2001, které nabylo právní moci dne 5. 10. 2002, byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč z důvodu nerespektování citovaného usnesení o předběžném opatření upravujícího styk nezletilé s jejím otcem V. K.

Obviněná napadla tento rozsudek odvoláním směřujícím proti výroku o vině. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 2. 2005, sp. zn. 9 To 560/2004, byl k odvolání obviněné zrušen rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. a podle § 259 odst. 3 tr. zák. bylo znovu rozhodnuto tak, že obviněná byla podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěna obžaloby, jíž jí bylo kladeno za vinu spáchání výše popsaného skutku, neboť tento skutek podle odvolacího soudu není trestným činem.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí soustředil pozornost k výkladu ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, v němž je upravena zásada „ne bis in idem“, a v daných souvislostech zmínil též ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. Zdůraznil, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva vychází z toho, že princip „ne bis in idem“ není omezen jen na trestní řízení a z hlediska jeho uplatnění je rozhodující totožnost skutku, nikoliv totožnost právní kvalifikace. Odvolací soud připomněl, že postačí, buď aby měl stíhaný delikt trestně právní povahu, anebo aby měla uplatnitelná sankce represivní povahu. Krajský soud opřel své rozhodnutí, jímž byla obviněná zproštěna obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř., o závěr, že je porušením zásady „ne bis in idem“, byla-li by obviněná za totéž jednání postižena jednak v občanskoprávním řízení, jednak v trestním řízení. V občanskoprávním řízení spočíval „postih“ obviněné v tom, že Okresní soud v Táboře podle § 273 odst. 1 písm. a) věta za středníkem o. s. ř. nařídil výkon rozhodnutí tím, že uložil obviněné pokutu ve výši 3000 Kč. Rozhodnutí o uložení pokuty nabylo právní moci dne 23. 2. 2004, tedy před tím, než byl vyhlášen rozsudek soudu prvního stupně v trestním řízení. Podle názoru odvolacího soudu je pokuta ve výši 3000 Kč nepochybně sankcí represivní povahy, jejímž účelem je donutit obviněnou k tomu, aby respektovala rozhodnutí soudu a umožnila otci styk s jeho nezletilým dítětem tak, jak byl upraven. Odvolací soud uzavřel, že byla-li by obviněná za stejné jednání odsouzena v trestním řízení, byla by fakticky postihována dvakrát.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni podala nejvyšší státní zástupkyně dovolání v neprospěch obviněné D. B. Odkázala v něm na důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a namítla, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku. Dovolatelka vyjádřila zásadní nesouhlas s názorem odvolacího soudu, podle něhož vydání odsuzujícího rozsudku v posuzované trestní věci je v rozporu se zásadou „ne bis in idem“ vyjádřenou v čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, pokud porušení této zásady spatřoval v tom, že obviněná byla pravomocným usnesením Okresního soudu v Táboře ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. 30 P 186/2001, podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. uložena pokuta ve výši 3000 Kč za zmaření styku otce V. K. s nezletilou dcerou A. K. ve dnech 9. 11. 2002, 21. 12. 2002, 28. 12. 2002, 4. 1. 2003 a 25. 1. 2003, tj. v termínech shodných s termíny popsanými v obžalobě i ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně. Krajský soud podle dovolatelky při argumentaci judikaturou Evropského soudu pro lidská práva neodkázal na žádné konkrétní rozhodnutí tohoto soudu a porušení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. odůvodnil pouze obecným odkazem.

Nejvyšší státní zástupkyně poukazovala na to, že obviněná D. B. svým jednáním spočívajícím ve zmaření oprávněného styku otce s nezletilou dcerou jednak vyvolala stav, na který bylo reagováno opatřením podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (uložením pokuty v opatrovnickém řízení), a současně tímž jednáním naplnila znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák., na což bylo reagováno jejím trestním stíháním. V této souvislosti dovolatelka zmínila rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Oliveirová proti

Švýcarsku, z jehož obsahu je významné, že není porušením čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, aby dva různé orgány posuzovaly různá porušení zákona, i když vyplývají z jednoho trestného činu, jestliže jde o případ ideálního souběhu porušení zákona, který je charakterizován tím, že jeden trestný čin se štěpí na dvě odlišná porušení zákona.

Odůvodnění napadeného rozsudku není podle dovolatelky přiléhavé, neboť v daném případě při ukládání opatření podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. nejde o stíhání a potrestání ve smyslu čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, nýbrž o donucovací opatření v rámci vykonávacího řízení. Dovolatelka dále zdůraznila, že pokud dojde k uložení druhé a dalších pokut podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (se zřetelem k zákonným znakům trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák.), jde o opatření, jehož prostřednictvím je realizováno právo oprávněné osoby na výkon pravomocného soudního rozhodnutí nebo soudem schválené dohody o výchově nezletilých dětí, zatímco prostřednictvím ustanovení § 171 odst. 3 tr. zák. je v případě naplnění zákonných znaků tohoto trestného činu chráněn zájem společnosti na řádném výkonu takových soudních rozhodnutí či soudem schválených dohod. Z toho podle ní plyne, že nejde o dvojí stíhání či potrestání ve smyslu čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, nýbrž o ideální souběh porušení zákona jedním jednáním, které je v případě opakovaného uložení pokuty podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. i trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák.

Nejvyšší státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni včetně všech obsahově navazujících rozhodnutí a aby Krajskému soudu v Plzni přikázal věc v potřebném rozsahu projednat a rozhodnout.

Obviněná D. B. ve vyjádření k dovolání označila závěry odvolacího soudu za správné a přesvědčivé a navrhla, aby Nejvyšší soud zamítl dovolání nejvyšší státní zástupkyně podle § 265j tr. ř. jako nedůvodné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací shledal, že dovolání je důvodné.

Z hlediska napadeného rozsudku a obsahu dovolání je významná otázka, zda lze obviněnou D. B. pro skutek vykazující znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák. postihnout v trestním řízení, byla-li jí za totéž jednání uložena pokuta podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák. se dopustí, kdo poté, co proti němu byla bezvýsledně použita opatření v občanském soudním řízení směřující k výkonu rozhodnutí soudu nebo soudem schválené dohody o výchově nezletilých dětí, maří výkon takového rozhodnutí nebo dohody, nebo kdo se dopustí závažného jednání, aby zmařil výkon rozhodnutí jiného státního orgánu týkajícího se výchovy nezletilých dětí.

Opatřením v občanském soudním řízení se rozumí mírnější způsoby donucení, jež lze použít k dosažení výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí. Tato opatření budou použita bezvýsledně, jestliže i poté, co byla uložena pokuta (v případě uložení první pokuty trestní odpovědnost nenastává), pachatel maří výkon rozhodnutí. Z hlediska trestní odpovědnosti stačí uložení jediné pokuty (k tomu viz rozhodnutí pod č. 19/1998 Sb. rozh. tr.).

Nejvyšší soud nemohl přisvědčit závěrům odvolacího soudu, pokud nepřípustnost trestního postihu obviněné D. B. dovozoval s poukazem na zásadu „ne bis in idem“. Uvedená zásada, tedy právo nebýt souzen či trestán dvakrát za týž čin, a okolnosti zakládající nepřípustnost trestního stíhání z tohoto důvodu jsou vymezeny v příslušných ustanoveních trestního řádu, v ústavních předpisech a v mezinárodních smlouvách, jimiž je Česká republika vázána. Je evidentní, že v daných souvislostech

nejde o zásadu „ne bis in idem“ v podobě vyjádřené v čl. 40 odst. 5 Listiny základních lidských práv a svobod a v podobách obsažených v ustanovení § 11 odst. 1 písm. g), h) tr. ř.

Významné je podle odvolacího soudu právo nebýt souzen nebo trestán dvakrát (princip „ne bis in idem“), jak ho zaručuje ustanovení čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, a v tomto kontextu odvolací soud též připomíná (byť jen obecným odkazem) ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř., které výslovně upravuje jako důvod nepřipustnosti trestního stíhání okolnost, že tak stanoví vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána. Odpověď na otázku, zda je na místě zabývat se možností přímé aplikace ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, je podle Nejvyššího soudu v tomto konkrétním případě závislá na určení povahy a smyslu pokuty ukládané podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Podle § 272 odst. 2 o. s. ř. před nařízením výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí soud písemně nebo ústně do protokolu vyzve toho, kdo odmítá podrobit se soudnímu rozhodnutí nebo neplní soudem schválenou dohodu o výchově nezletilých dětí a o úpravě styku s nimi anebo rozhodnutí o navrácení dítěte, aby se soudnímu rozhodnutí podrobil nebo aby soudem schválenou dohodu plnil. V této výzvě upozorní též na následky neplnění povinností stanovených v rozhodnutí nebo v dohodě. Podle § 272 odst. 3 o. s. ř. soud může požádat též příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí, aby vedl povinného k dobrovolnému plnění soudního rozhodnutí nebo soudem schválené dohody o výchově nezletilých dětí a o úpravě styku s nimi anebo rozhodnutí o navrácení dítěte, aniž by bylo třeba nařizovat výkon rozhodnutí.

Podle § 273 odst. 1 o. s. ř. zůstane-li výzva učiněná podle § 272 odst. 2 o. s. ř. bezvýsledná, nařídí soud výkon rozhodnutí, kterým

a) tomu, kdo neplní dobrovolně soudní rozhodnutí nebo soudem schválenou dohodu o výchově nezletilých dětí, popřípadě o úpravě styku s nimi anebo rozhodnutí o navrácení dítěte, uloží pokutu; výkon rozhodnutí uložením pokuty lze naříditi opětovně, jednotlivé pokuty nesmějí přesahovat 50 000 Kč a připadají státu, nebo

b) nařídí odnětí dítěte tomu, u koho podle rozhodnutí nebo dohody nemá být, a jeho předání tomu, komu bylo podle rozhodnutí nebo dohody svěřeno nebo má být navraceno, anebo tomu, komu rozhodnutí nebo dohoda přiznávají právo na styk s dítětem po omezenou dobu.

Pokuta podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. je tedy určitým způsobem (jedním ze dvou, jež zákon předjímá) specifického výkonu rozhodnutí, totiž „výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí“, který – jako zvláštní institut části šesté občanského soudního řádu – je upraven v jeho ustanoveních § 272 až § 273a. Ačkoliv podle § 272 odst. 1 o. s. ř. se předchozí ustanovení této části (§ 252 až § 269 o. s. ř.) nepoužijí, je zjevné, že obecné (základní) zásady výkonu rozhodnutí se uplatní i zde.

Z toho podle názoru Nejvyššího soudu plyne, že jak uložení pokuty podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř., tak faktické (fyzické) odnětí (případně i předání) dítěte podle § 273 odst. 1 písm. b) o. s. ř. jsou sice zvláštními způsoby výkonu rozhodnutí, nicméně platí pro ně v rozhodném smyslu vše, co platí ohledně jiných způsobů výkonu, jež předpokládá – jako přípustné – občanský soudní řád.

Výkon rozhodnutí slouží k nucené realizaci (za účasti státního donucení) těch práv a povinností, jež byly kvalifikovaně deklarovány (konstituovány) soudními rozhodnutími a dalšími tzv. exekučními tituly (viz § 274 o. s. ř.). Podle § 251 o. s. ř. nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí. Výkon rozhodnutí tedy není ani sankcí za porušení práva, ani trestem z pohledu práva veřejného, nýbrž sleduje výlučně uskutečnění toho, co v konkrétních – a jde-li o výkon soudního rozhodnutí typicky soukromoprávních

- poměrech nebylo uskutečněno (plněno) dobrovolně. Soustředění do konkrétního právního vztahu dítěte, rodičů, případně dalších osob, jsou-li nositeli příslušných práv (tj. okruhu účastníků řízení, z něhož vzešel vykonávaný titul), a cíl (smysl a účel), jímž je nastolení právě těch poměrů (právních postavení, resp. struktury práv a povinností), které odpovídají obsahu výroku exekučního titulu, jenž je vykonáván, jsou pro zacházení s institutem výkonu rozhodnutí podle § 272 až § 273a o. s. ř. rozhodující; veřejnoprávní přesah je vystižen jen tím, že stát přebírá logicky odpovědnost za to, že rozhodnutí vydaná soudy - v jednotlivých věcech - budou reálně respektována.

Tyto znaky se pak logicky spojují i s jednotlivými dílčími instrumenty výkonu rozhodnutí, včetně jeho způsobů; platí tudíž i pro způsob výkonu rozhodnutí podle § 273 odst. 1 písm. a), b) o. s. ř. Ani pokuta podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. není sankcí či trestem, ale slouží jen a výlučně k tomu, aby jejím prostřednictvím byl povinný subjekt přinucen jednat tak, jak to odpovídá exekučnímu titulu. Její povaha je zcela shodná s faktickým odnětím dítěte podle § 273 odst. 1 písm. b) o. s. ř.; od něho se liší jen tím, že k odnětí dítěte působí toliko nepřímo (k tomu viz též Kurka, V., Drápal, L. Výkon rozhodnutí v soudním řízení. Praha: Linde Praha, a. s., 2004, s. 729 až 737).

Lze proto shrnout a zdůraznit, že pokutu podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. nelze vnímat jako sankci za porušení práva, nýbrž jako prostředek donucení povinného, aby respektoval právní poměry založené vykonávaným titulem. Neméně důležité je, že uložení pokuty zde sleduje především ochranu zájmu jednoho z účastníků řízení (na respektování právních poměrů založených vykonatelným rozhodnutím soudu), a má tedy zásadně charakter soukromoprávního prostředku směřujícího k tomu, jak se domoci subjektivního práva. Nelze proto souhlasit s názorem obsaženým ve vyjádření obviněné D. B. k dovolání, že soud ukládáním opatření podle § 273 o. s. ř. chrání zájem společnosti na tom, aby byla soudní rozhodnutí řádně vykonávána, stejně jako trestní zákon v ustanovení § 171 tr. zák., přičemž rozdílem je pouze možnost relativně rychlého uložení postihu soudem v rámci civilního řízení oproti přísnějšímu postihu v trestním řízení.

Podle názoru Nejvyššího soudu při ukládání opatření podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. nejde o stíhání a potrestání ve smyslu čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, ale o donucovací opatření v rámci výkonu rozhodnutí. Závěr odvolacího soudu, že pokuta uložená podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. je „nepochybně sankcí represivní povahy“, není správný; nevystihuje skutečnou povahu uložení pokuty coby jednoho z možných způsobů výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí, a tedy výlučného prostředku donucení povinného k respektování právních poměrů založených vykonatelným rozhodnutím soudu o výchově nezletilých dětí. Neujasněnost povahy opatření podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. je zřejmá i z toho, že soud je označuje jako sankci represivní povahy, jejímž účelem je však donutit obviněnou k respektování poměrů založených vykonatelným rozhodnutím soudu o výchově nezletilých dětí, což v sobě v daném kontextu obsahuje logický rozpor.

Nejvyšší státní zástupkyně proto výstižně a správně uvedla, že uložení druhé a dalších pokut podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. představuje opatření, jehož prostřednictvím je realizováno právo oprávněného na výkon pravomocného soudního rozhodnutí o výchově nezletilých dětí, zatímco prostřednictvím ustanovení § 171 odst. 3 tr. zák. je v případě naplnění zákonných znaků tohoto trestného činu chráněn zájem společnosti na řádném výkonu rozhodnutí soudu nebo soudem schválené dohody o výchově nezletilých dětí. Jde tudíž o dvě odlišná porušení zákona, odlišná svým účelem i funkcí, a nejde o dvojí stíhání či potrestání ve smyslu čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak ustanovení § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř., tak i ustanovení § 171 odst. 3 tr. zák. mají v sobě obsaženu možnost (§ 273 o. s. ř.), ba dokonce nutnost (§ 171 odst. 3 tr. zák.) opakovaného ukládání pokuty.

V této souvislosti Nejvyšší soud poznamenává, že právní názor odvolacího soudu nemůže obstát ani se zřetelem k tomu, že v případě bezvýsledně uplatněného druhého z možných způsobů výkonu

rozhodnutí, tj. odnětí dítěte, by již úvaha o „sankci represivní povahy“ byla zjevně nemístná, ačkoliv jde – spolu s pokutou – o rovnocenný způsob daného výkonu rozhodnutí. Nelze připustit, aby jeden z těchto výkonů (mírnější) bránil trestnímu stíhání a druhý (přísnější) nikoli. Povahu trestu nemůže z pokuty ukládané podle § 273 odst. 1 písm. a) o. s. ř. učinit jen terminologické označení tohoto způsobu výkonu rozhodnutí, není-li to jeho smyslem a účelem, a to evidentně není.

Krajský soud tedy pochybil, pokud uzavřel, že ve skutku obviněné D. B., jak byl zjištěn soudem prvního stupně, nelze spatřovat trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák.

Pro úplnost Nejvyšší soud poznamenává, že nebyl správný ani procesní postup krajského soudu, byla-li obviněná D. B. podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby zproštěna. Za předpokladu, kdyby byl opodstatněný závěr soudu, že trestní stíhání a odsouzení obviněné by bylo porušením zásady „ne bis in idem“ ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, bylo by její trestní stíhání nepřípustné ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. ve spojení s již uvedeným čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a jako takové by muselo být zastaveno [§ 257 odst. 1 písm. c), § 223 odst. 1 tr. ř.].

Protože napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, Nejvyšší soud z podnětu dovolání nejvyšší státní zástupkyně zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni včetně rozhodnutí obsahově navazujících a tomuto soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.